

Зроблені висновки дозволять у подальшому визначати ступінь оборотоздатності вогнепальної зброї.

Одержано 20.04.2017

УДК 342.922

Євгенія Сергіївна Бадьорна,

курсант 2 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Ясечко С. В.

АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРАВОВИХ НАСЛІДКІВ НЕДІЙСНОСТІ ШЛЮБУ

Як відомо, проблеми розірвання шлюбу являються достатньо розповсюдженим явищем, що зустрічається майже на кожному кроці. Сьогодні велика кількість громадян порушують встановлені загальні законодавчі норми, що регулюють процес укладання та розірвання шлюбу. Так в сучасному світі чоловіки та жінки реєструють шлюб без наміру створити сім'ю; не розриваючи попередній шлюб, укладають новий, незаконно перебувають у недійсному шлюбі та інше. Однак визначені норми сімейного та цивільного законодавства іноді є достатньо жорсткими для деяких життєвих ситуацій.

Так, згідно ч. 1 ст. 45 Сімейного кодексу України, недійсний шлюб, а також шлюб, визнаний недійсним за рішенням суду, не є підставою для виникнення у осіб, між якими він був зареєстрований, прав та обов'язків подружжя, а також прав та обов'язків, які встановлені для подружжя іншими законами України.

Недійсність шлюбу – це повне його припинення з моменту державної реєстрації, а також припинення взаємних прав та обов'язків подружжя між чоловіком та дружиною. Перебування ж у недійсному шлюбі можна назвати тривалим правопорушенням, а визнання його недійсним певною санкцією за вчинені протиправні дії. Однак як відомо за порушенням норм, завжди настають правові наслідки.

В першу чергу, до них відносять майно, що було спільно набуто особами під час шлюбу, відповідно до яких застосовуються норми цивільного права, а саме стосовно спільної часткової власності. Так частки визначаються або угодою або за рішенням суду з урахуванням наданих кожним з двох осіб чи грошових коштів чи результатів праці.

По-друге, особа, що змінила прізвище, вважається такою, що називається цим прізвищем без вмотивованих на те причин.

По-третє, особа, що була перереєстрована на місце проживання іншої особи втрачає право проживання в ньому та має бути негайно виселена.

По-четверте, особа, що отримувала від іншої аліменти, повинна в повному обсязі повернути їх назад, оскільки загальна отримана сума визнається отриманою безпідставно.

Безумовно, з одного боку ці санкції являються правомірними, однак, я вважаю, що вживати таких санкцій до осіб, які не знали й не могли знати про обставини недійсності шлюбу, не є правомірним явищем. Наприклад, чоловік чи жінка дійсно бажали створити родину, однак не здогадувались, що іншим не був розірваний попередній шлюб, або один з подружжя, що позбавляється права отримувати аліменти, коли насамперед потребує допомоги, втрачає можливість отримувати кошти задля свого існування.

Отже, правові наслідки недійсності шлюбу, на мою думку, мають застосовуватись виключно до одного з подружжя, який знав про їх наявність, приховував від іншого, міг їх виправити, однак не вчинив жодних для цього дій. Однак було б значно краще, якби недійсні шлюби взагалі не створювались, адже шлюб – це рівноправний, добровільний союз між чоловіком та жінкою, мета якого полягає у створенні щасливої сім'ї.

Одержано 20.04.2017

347.61/.64

Андрій Анатолійович Горяний,

курсант 3 курсу факультету № 4 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук, доцент Д'ячкова Н. А.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ РОЗДІЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ПОДРУЖЖЯ У ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ ТА ДЕЯКИХ КРАЇНАХ – РЕСПУБЛІКАХ КОЛИШНЬОГО СРСР

Великий вплив на розвиток сучасного сімейного законодавства України вплинув період її перебування у складі СРСР. Але після розпаду Радянського Союзу кожна з республік пішла по своєму шляху формування сімейного законодавства, і досвід кожної з цих країн є цінним для вітчизняного законодавства.

Так, ст. 26 Кодексу Республіки Білорусь про шлюб та сім'ю, ст. 36 Сімейного кодексу Республіки Таджикистан, ст. 25 Сімейного кодексу Республіки Узбекистан, ст. 34 закону Республіки Казахстан «Про шлюб та сім'ю», статті 37 Сімейного кодексу Киргизької Республіки закріплюють положення про те, що до майна, що не входить до складу спільної власності подружжя, а належить кожному з них, відносяться: отримане одним з подружжя під час шлюбу в дар і в порядку спадкування або за іншими безплатними правочинами, наприклад, майно, отримане в якості приданого, що виділяється родичами дружини. В Україні перелік особистого майна є більш розширеним. Зокрема, Сімейний кодекс України відносить до власності кожного з подружжя майно, набуте нею, ним до шлюбу або майно, набуте за час шлюбу, але за кошти, які належали їй, йому особисто; житло та земельні ділянки, набуті нею, ним за час шлюбу внаслідок приватизації; речі індивідуального користування; премії,